

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה י"ב באדר ב' תשפ"ד | פרשת ויקרא - שבת זכור | 22.03.2024 | גליון מס' 3337

מלחמת 'חרבות ברזל' - גיליון 23

פורים שמח!

ימי החול		פרשת ויקרא - שבת זכור	
05:43←04:50	זמן תפילין / טלית	17:34	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	17:45	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	-	ערבית ושיעור קצר הרב ארי סט
08:00	שחרית ג' (בביה"ס, ימים א-ה)	06:45	שחרית א'
09:40←08:44	סוף זמן ק"ש	08:00	שחרית ע"מ
17:45	מנחה וערבית	08:30	שחרית ב'
18:59←17:55	שקיעה	17:10	12:30 מנחה + קריאת זכור
20:10	ערבית	14:00	מנחה (בבית שנון)
21:00	ערבית (בשקד ג')	17:00	מנחה ע"מ
		17:10	מנחה ביכ"נ בית אהרן
		18:20	שיעור הלכה - הרב ארי
		18:30	צאת השבת

* תחילת שיעור קיץ ביום ו' לפנות בקר

האתגר: שמחת פורים תשפ"ד

כבר יותר מחמישה חודשים שמדינת ישראל נמצאת בלחמה מול אויב אכזר. אירועי שמחת תורה חקוקים בלב כולנו, מעצם היותנו חלק מהעם היושב בציון, ועל אחת כמה וכמה כתושבי הנגב המערבי שחוה פוגרום נורא ואיום. הלחמה עוד לא הסתיימה וליבנו עם משפחות הנופלים שמתאבלים על יקיריהם, עם משפחות החטופים שמצפים לשובם של קרוביהם ועם משפחות הפצועים שסועדים את ילדיהם על מיטת חוליים. לכולם אנחנו מצטרפים – מי בעשייה ובעזרה ומי בתפילה.

חג הפורים, שמוטיב השמחה עומד במרכזו, יהווה השנה אתגר לא פשוט. האם נוכל לשמוח כשיותר ממאה ושלושים אזרחים וחיילים נמצאים בשבי? האם נכון ומותר לשמוח כשרבים נמצאים בשנת האבל ואפילו בימי השלושים הראשונים? כקהילה שחיה בשכנות נאמנה לחברי כפר עזה, נחל עוז ובארי, השאלה מתעצמת שבעתיים.

זו הזדמנות טובה לחדד את עניין השמחה שנצטוונו בה בימי הפורים. חז"ל בתלמוד הבבלי מבדילים בין שתי מילים שנראות דומות במשמעות שלהן שמחה וצחוק (מסכת ברכות דף לא עמוד א) :

תנו רבנן: אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות, ולא מתוך עצלות, ולא מתוך שחוק, ולא מתוך שיחה, ולא מתוך קלות ראש, ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך שמחה של מצוה.

בעוד ששמחה של מצווה היא תשתית מבורכת לתפילה, הרי שאי אפשר להתפלל מתוך שחוק. מה בין צחוק לשמחה? צחוק הוא ביטוי חיזוני שלא תמיד מגובה בשמחה פנימית. היפוכו של השחוק זו הרצינות. היפוכה של השמחה היא תחושת עצב. בין רצינות לשמחה אין שום סתירה. גם אדם רציני יכול להיות אדם שמח. בפורים השתא ראוי להרבות בשמחה ולמעט בצחוק (שגם הוא יכול להיות חיובי במצבים מסוימים).

אני רוצה להציע שתי הצעות לנתב אליהן את מצוות השמחה של פורים תשפ"ד:

1. שמחת הנתניה – שתיים ממצוות היום עוסקות בנתינה, משלוח מנות ומתנות לאביונים. נאמנים עלינו דברי

הרמב"ם והמלצתו, להרבות במתנות לאביונים יותר ממשלוח מנות ומהשקעה בסעודת פורים (רמב"ם הלכות מגילה פרק ב, יז): "מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות לרעיו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים". מצווה זו היא הזדמנות טובה לשמח וגם לשמוח, וכפי שלמדנו משלמה המלך בספר משלי (פרק יח פסוק טז): "מִתֵּן אֶדָם יִרְחֵב לֹו". כדאי גם להקדיש מחשבה איך לקיים את מצוות משלוח מנות, ולנסות ליצור חיבורים חדשים בקהילה (או לחיילים ולשכנים ביישובים שכנים).

2. שמחת ההודאה – על רקע האסון הגדול שפקד אותנו, אי אפשר שלא להתרגש מהצלחת הקיבוץ. העובדה

שאף מחבל לא חדר פנימה מחייבת הודאה להקב"ה על כל הטוב שגמל איתנו. אין בהודאה זו משום לטשטש את האסון. בכינו ועוד נבכה על האובדן העצום. מעולמה של הלכה למדנו שחוויה שכוללת תחושות מעורבות של אובדן ושכול יחד עם שמחה, יש לתת מקום וביטוי לכל אחת מהחוויות. פעמים, לא עלינו, שאישה מתה בלידתה, והאיש נשאר לבד עם ילד או ילדה קטנים שעליו לגדל. גודל האסון ועוצמת השמחה מעורבים זה בזה. לכל מצב רוח – ברכה תואמת. כיצד עליו ונהוג? כך מופיע בשולחן ערוך (אורח חיים סימן רכג סעיף א): "ילדה אשתו זכר, מברך 'הטוב והמטיב', וגם היא צריכה לברך כן... ואם מתה אשתו בלידתה, מברך: שהחינו". מכאן יש ללמוד שאין מקום לשקלל את הרגשות ולהכריע מיהו הרגש הגובר, אלא גם כשאדם מאבד את אשתו, עליו להודות להקב"ה על לידת בנו. סעודת פורים היא הזדמנות ראויה להודות לה' על הצלתנו ביום שמחת תורה, מבלי לעמעם את עוצמת הכאב של האובדן. "לפיכך אנחנו חייבים להודות לה'..."

שיקולים וקולות רבים נשמעו ביחס לימי הפורים הבאים עלינו. כמובן שכל אחד ואחת חשים תחושות שונות שיכולות להשתנות מיום ליום, ולכן ההחלטה על אופי החגיגה היא סובייקטיבית. יחד עם זאת, כקהילה, נראה לי נכון לנהוג כפי שהוצע כאן. לַיהוּדִים הַיְתֵה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשֵׁשׁן וְיִקָּר, כן תהיה לנו!

איך משנים את הצולט?

10 - מה בין אסתר המלכה לשון למפקדת גדוד קרק"ל?

במוצאי שבת נקרא את מגילת אסתר. השנה לא תהיה השמחה דומה לזו של שנים עברו. הכאב על הנרצחים וההרוגים עדיין כאן, המלחמה הקשה והאכזרית רחוקה מלהסתיים, החטופים והחטופות טרם שבו הביתה והלב כבד.

אך מבט ייחודי על מקומן של נשים במגילה, בהשוואה למקומן במלחמה הנוכחית אולי מעורר תקווה, לפחות בתחום זה. במרכזה של המגילה נמצא סיפור הצלתם של יהודי פרס. בלב הייאוש והאימה, כשכל מה שנוותר ליהודי שושן הם צום ומספד, פורצת לבמה אשה צעירה "יפת תואר וטובת מראה", שזה לא מכבר סופחה להרמון הנשים – אסתר המלכה. התייצבותה של המלכה נוכח המלך מבלי שנקראה לבוא, היא שבירה של המוסכמות ושל חוקי הארמון הפרסי כדבריה "וכאשר אבדתי אבדתי".

איך היא עשתה זאת? איך סובבה אסתר את מהלך ההיסטוריה והצילה את עמה? מסתבר שבניגוד לעצת דודה מרדכי שציווה עליה "לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה", היא מבינה כי תחנונים לא יועילו כאן. רחמים וייסורי מוסר על רציחת חפים מפשע לא מעניינים את המלך השולט ב-127 מדינות. היא קוראת היטב את הסיטואציה הפוליטית ואת מניעיו של אחשוורוש והיא הולכת בדרך משלה, דרך מניפולטיבית, פתיינית, שמתגלה כהצלחה. היא יוצרת אשליה שיש בינה לבין המן רומן, מעוררת את קנאת המלך ובסופו של דבר, אחרי עיבוי החשד במהלכם של המשתאות ובימוי הסצנה הסמי-ארוטית בה המן נופל על המיטה - נגזר דינו. "הגם לכבוש את המלכה עמי בבית?!" צועק המלך "ופני המן חפוי" ... "וייתלו את המן על העץ ... וחמת המלך שקכה". בהמשך המגילה מתברר כי אסתר ממשיכה לדחוף מהלכים בעולם של הגמוניה פטריארכלית, עד לביטול גזירת ההשמדה.

במלכות פרס נשים נבחרות על פי יופיין וצניעותן. בממלכת "השואו" הזו מצטווה ושתי המלכה "להראות העמים והשירים את יפנה" כאשר הם שרועים שיכורים, קטוב ליבם בן. בממלכה זו נבחרת בכל פעם בתולה חדשה לתענוגות המלך, כשההכנה הנדרשת היא השריית היפיייה שנה תמימה בשמנים: "ששה חדשים בשימן המר וששה חדשים בשימים".

בעולם שכזה לא עומדת לפני אסתר דרך מאבק אחרת מזו שתוארה לעיל.

כיום, מעל אלפיים שנה לאחר אירועי מגילת אסתר, האם השתנו דרכי המאבק שלנו למען עולם ראוי יותר? אני חוששת שעדיין במקומות שונים בחברה שלנו, במערכות היררכיות כאלה ואחרות – אסתר של 2024 נאלצת עדיין לפעול בדרכים שאינן שונות בהרבה מאלו של אסתר ההיא במגילה. היא חייבת למצוא חן, להיראות במקומות הנכונים עם האנשים הנכונים, ולא סתם "להיראות" אלא "להראות" ... את יפנה.

אבל שינוי מרתק מתרחש בשנים האחרונות בתפקידי נשים בצה"ל. "בתוך האפלה האופפת אותנו מאז 7 באוקטובר, מבליחות כמה נקודות אור קטנות ומעוררות תקווה. המוארת שבהן קשורה לשירות נשים בצה"ל, וליתר דיוק - נשים לוחמות בצה"ל" (<https://news.walla.co.il/item/3624714>)

שמענו על תצפיתניות שראו מה שהממסד המודיעיני לא ראה, שהזהירו וביקשו להתריע עוד לפני ה-7.10. רק לאחרונה דווח על סיכול פיגוע בחברון בזכות תצפיתנית צעירה שעמדה על משמרתה והתריעה בעוד מועד. ראינו כתבות על "הטנקיסטיות מפלוגת פרא שהתמודדו מול כ-50 מחבלים, ושברו את ההתקפה של חמאס בדרום הרצועה", על מג"דית קרק"ל שהובילה קרב קשה נגד התקפת חמאס ב-7.10 (<https://news.walla.co.il/item/3617060>), על הרבש"צית שהצילה את קיבוץ ניר עם וזו מכיתת הכוננות של קיבוץ ארו. שמענו על הרופאות הקרביות, הפרמדיקיות, המחלצות, הטייסות ועוד ועוד.

ואולי, פריצת דרך זו שאנו עדים לה בסיטואציה הקשה שנכפתה עלינו, תביא לזירוז השינוי המיוחל בדבר יכולותיהן של נשים בתחומים נוספים החסומים על פי רוב לנשים ... הייתי רוצה לקוות שכן.

גילי זיוון

משנכנס אדר צוף לא נאמרה שמחת תורה...

בשבוע שעבר יצאתי, יחד עם קבוצה גדולה ומגוונת של משתתפות ומשתתפים, להשתתף בטקס (לא פוליטי!) שקיימו שכנינו חברי קיבוץ כפר עזה בתל אביב - כנס של הקפות שמחת תורה.

בהזמנה ששלחו נכתב:

"ב 7.10 הזמן עצר מלכת, במקום לציין את שמחת תורה, קהילת כפר עזה הייתה נצורה ומבוצרת תחת אש כבדה ומאות מחבלים שחדרו לבתי היישוב. 62 נרצחו, 19 נחטפו, 2 חטופים נהרגו מאש צה"ל, עשרות מחברי הקהילה נפצעו בשבת הארוכה שהיתה לנו חורבן הבית.

חמישה חטופים: אמילי דמארי, גלי זיוי ברמן, דורון שטיינברגר וקית' סיגל עדיין בשבי החמאס."

חמישה חודשים אחרי השבת השחורה, הזמינו חברי כפר עזה את כל מי שיכול לבוא לסוכה שהקימו על חוף הים בתל אביב, ולאירוע הקפות.

בחודשים האחרונים אני משתתפת באירועים רבים הקוראים להשבת החטופים, ובתפילות לשלום ך. האירוע הזה היה מהמרגשים והמטלטלים ביותר עבורי.

קהילת כפר עזה הקימה סוכה גדולה, עם קישוטים נוצצים, אך התמונות ש"עיטרו" אותה היו של החטופים והחטופות החסרים כל כך. מהקיר המזרחי שלה ניבטו אלינו פניהם של חברים ושכנים יקרים שנרצחו באותה השבת, ובהם אנשים שהיו חלק מהיום-יום שלנו בסעד לאורך השנים. הם הכינו דגלי שמחת תורה לכל הילדים (גם ילדים ברוח, כמוני, הורשו לשאת דגל...), דגלים צהובים של תקווה, דגלים צהובים ובהם התאריך 7.10... בטקס דיברו נציגי משפחות החטופות והחטופים ואנשי ציבור מהאזור על הכאב, ההכרח לשמור את הקריאה להשבת החטופים על סדר היום.

שיאו של האירוע היו הקפות, כן הקפות! לא עם תזמורת רועשת וריקודים סוערים, אלא הקפות עם שירים שהיו לתפילה, עם ספר תורה מבית הכנסת של כפר עזה. ספר שנכתב לזכרם של חיילי צה"ל, נציגת אחת ממשפחות הלוחמים הנופלים, בת למשפחה שכולה, ששוב פגע בה השכול, נשאה דברים מרגשים. הרב שהוביל את ההקפות דיבר על כך שההקפה המעגלית עם ספר התורה היא סמלית, ומסמנת את העובדה שאנו גם תקועים וגם ממשיכים, המעגליות והחזרה הזו היא שתיתן כוחות ותקווה.

חברינו וחברותינו מכפר עזה התרגשו לבואנו, הידיעה שאוטובוס מסעד עם השכנים והשכנות, החשים חלק מרקמה האנושית האזורית, הגיע, הייתה משמעותית עד מאד עבורם. (וכאן המקום להודות לאפרת ביליה ולרננה יערי שסייעו בארגון הקבוצה מסעד, ולמועצה האזורית שלנו – על מימון האוטובוס למפגש).

קשה להתקדם לחגי אדר וניסן בלי שסגרנו את מעגל חגי תשרי.

ההקפות הללו, עם השכנים והשכנות האהובים, נתנו כוחות להמשיך ולשרטט עיגולים של תקווה, במעלה הדרך הארוכה לתיקון ולבנייה.

שרה צמרון

למשפחת עידית ונחום לנדאו

לגליה וליונתן פרץ

ולכל המשפחה

תנחומים מעומק הלב עם קבלת הבשורה המרה כי

סגן דניאל פרץ ז"ל

נפל בקרב על מוצב נחל עוז ב- 7/10.

יהי זכרו ברוך

מי רוצה רוצה אצלנו מצפה כדור?

חברנו ד"ר אלי שליון נתבקש על ידי הארכיון הציוני המרכזי לכתוב על גידול הגזר בסעד, כדי "להוסיף צבע" לתצלומים בשחור-לבן של מגדלי הגזר מאוספי הארכיון. אנו מביאים קטעים מן המאמר המלווה בתמונות רבות (אותן לא יכולנו לצערנו להדפיס), ובו מתאר אלי את תולדות הגידול הכתום בנגב המערבי. המאמר המלא התפרסם תחת אותה כותרת באתר הארכיון הציוני המרכזי ב"חלון לדרום" - מחוות הארכיון להתיישבות בנגב המערבי, בתאריך 12.2.2024:

http://www.zionistarchives.org.il/events/Pages/Window_South.aspx

קיבוץ סעד, שנוסד על ידי בוגרי תנועת "בני עקיבא" ביוני 1947, החל את דרכו ההתיישבותית כגרעין "עלומים". חברי הגרעין המתינו במחנות הכשרה זמניים עד שהסוכנות היהודית תיעד להם אדמות ליישוב הקבע. המחנה הזמני הוקם על גבעה ממערב להרצליה, הידועה כיום כהרצליה ג'. לרשותם עמד שטח חקלאי קטן, וחלק מחברי הגרעין, בוגרי בית הספר החקלאי "מקווה ישראל", החלו לעבוד אצל חקלאי הרצליה, ושם רכשו ניסיון בגידול ירקות, שישרת אותם עם העלייה ליישוב הקבע בסעד.

קיבוצי הנגב המערבי בחרו להתרכז בעיקר בגידולי שורש אשר האסיף שלהם הוא חד-פעמי כגון גזר, תפוח אדמה או סלק סוכר, ולא בגידול מתמשך כמו עגבניות או מלפפונים, בעיקר משיקולים של כוח אדם והפוטנציאל העתידי לאסיף ממוכן.

בשנים הראשונות גידול הגזר חייב גיוס הרבה ידיים עובדות: הגזר גדל בערוגות מוגבהות, וכדי להוציאו מהאדמה נדרשה סכין גדולה ברוחב הערוגה, שהורכבה מאחורי הטרקטור, ותוך כדי נסיעה חדרה מתחת לאשרושי הגזר (השורש המעובה של הצמח), וניתקה את החיבור בינו לאדמה. העובדים הלכו אחרי הטרקטור, משכו את עלי הגזר, ושלפו אותו מחוץ לקרקע, קנבו (קצצו) את העלים, ואספו את האשרושים בארגזים בשדה. בתחילת דרכי בסעד, באמצע שנות ה-60, עבדנו יחד - חברי הגרעין הצעירים וחברי הקיבוץ בקבלנות - כל עובד נדרש לאסוף 70 ארגזים ביום.

את הארגזים העמיסו על עגלה רתומה לטרקטור, שהעבירה את התוצרת לסככת המיון. שם שפכו את האשרושים מהארגזים לתוך תוף מסתובב תוך כדי הזרמת מים בלחץ גבוה, ששטפו אותם מרגבי האדמה. האשרושים הנקיים הועברו לשולחנות מיון עם מסוע, שם הוציאו העובדים את האשרושים הפגומים, ומיינו לפי גודל. האשרושים נארזו בשקים לפי משקל, הועמסו על המשאית, ונשלחו לשוק.

בשלב הבא רכשנו מכונה להוצאה האשרושים מהקרקע, ולמרות שנדרש מאיתנו תחילה לכסח את עלי הצמח במכסחת - היא חסכה עבודה ידנית רבה. המכונה חתרה מתחת לאשרושים, הרימה אותם לתוך תוף מסתובב, ותוך כדי הסיבוב רוב האדמה נפלה לקרקע. אשרושי הגזר הועברו למיכל בעזרת מסוע רתום לטרקטור. במיון בבית האריזה היה צריך להוריד את בדלי העלים, ורק הפיתוח הבא כלל גם הסרה מְכנית של העלים עוד בשלב האיסוף בשדה.

כיום, הקומביין, המשמש לאיסוף, מניע את עצמו, ואלה המשוכללים יכולים לאסוף אשרושים משתיים או משלוש שורות בבת אחת.

מערכי המיון שופרו מאוד, ומיון האשרושים הפגומים מתבצע כעת בעזרת מצלמות ממוחשבות, שבאמצעות לימוד מכונה למדה לזהות את הפגמים. מערך המיון של יישובי חבל אשכול מצוי במפעלי יישובי חבל מעון בסמוך לקיבוץ מגן. גם שיווק הגזר מהאזור נעשה כיום במשותף על ידי ארגון "תוצרת הנגב".

השקיית השדות נעשתה בעבר בעזרת צינורות, שנויידו ידנית בין העמדות בשדה. כיום פורשים בשדות קווים קבועים, וההשקיה נעשית אוטומטית. עם הזמן עברו להשקיית לילה, שיטה המקטינה את חשיפת העלים למחלות חובבות לחות.

הטיפול במפגעים הוא אתגר משעשע לעיתים. בסוף עונת הזריעה, בחודשים אוקטובר-נובמבר, חשופים הנבטים הצעירים לפגיעה של זרעית השדה, ציפור ממשפחת העפרונים, הפושטת על החלקות בלהקות, ואוכלת את הצמחים. תחילה גירשו אותם בעזרת עובדים, שהסתובבו בחלקות, והרעישו עם פחים, אבל בסופי השבוע הזרעיות עבדו "שעות נוספות", והשתילים ניזוקו. הניסיון להציב בחלקות מעין "תותחי רעש", שהשמיעו קולות נפץ לא צלח. כשפיזרנו רמקולים גדולים מחוברים לטייפ, מהם בקעו קולות מצוקה – הציפורים אמנם נבהלו וברחו, אבל הרמקולים משכו את הגנבים... השלב הבא היה להבריח את הזרעיות בעזרת עופות דורסים, בעיקר דיות. כדי למשוך את הדיות להישאר על המטרות בחלקות ולהרתיע, פיזרנו מדי בוקר פגרי תרנגולות מהלולים, אבל לא תמיד הדיות הגיעו בסנכרון עם להקות הזרעיות. החידוש האחרון היה ה"רובו-נץ" – טיסן המופעל בעזרת שלט, שפותח בספרד בעקבות מחקר שגילה, כי הצל של העופות הדורסים מרתיע את הזרעיות, ונכנס לשימוש מאז 2010. תצפיתן הפעיל את ה"רובו-נץ" מרחוק, כשלהקת הזרעיות נחתה בחלקה, וכעבור שבוע הן התייאשו ועזבו את השטח.

בעבר הטיפול בעשבייה נעשה בעיקר בידיים, מה שחייב כוח אדם רב, וגם גרם לדריסת צמחים על ידי המעשב. פיתוח קוטלי עשבים סינטטיים בררניים, שאינם פוגעים בגזר בתחילת שנות ה-60, הפך את הגזר לגידול מתועש כמעט לגמרי. גם איכות הגזר שופרה, וכיום מגיעים ליבול של 8–12 טון לדונם, לעומת 5–7 טון לדונם בעבר. הרחבת גידול הגזר ביישובי מערב הנגב פתחה את ערוצי היצוא לאירופה, בעיקר לרוסיה ולארצות הברית. בתקופת שיא היצוא, בשנים 2011 עד 2016 עיבדו באזור כ-40% מכלל שטחי הגזר בארץ (כ-12 אלף דונם, מתוכם כ-2,000 דונם בקיבוץ סעד בלבד). מאז שנת 2017 הצטמצם היצוא לרוסיה, והיקף הגידול בארץ ירד בהתאם. מלחמת "חרבות ברזל", גרמה למצוקה גדולה בכוח אדם באסיף ובמכוני המיון, ופגעה באפשרויות האסיף של כ-2,500 דונם המצויים בשטחי הגידול הצופים פני עזה.

אנו מייחלים לחזרתנו הביתה לשגרת העבודה החקלאית, ולשלווה המלווה את החיים באזור.

אלי פז

מיון גזר בקיבוץ סעד בשנות ה-50, אוסף קרן היסוד (PHKH\1273503) באדיבות הארכיון הציוני המרכזי.

שיר שמחה / יעקב אורלנד ומרדכי זעירא

אם גם ראשנו שח
ועצב סובבנו -
הבה ונתלקח
מן השמחה שָׁבְנוּ.

הסיפור שמאחורי השיר (מתוך הרשת)

בתאריך 18.3.1954, ממש לקראת פורים לפני בדיוק שבעים שנה, יצאו שני חברים מחיפה לבלות בתל אביב. שני החברים היו המשורר **יעקב אורלנד** והמלחין **מרדכי זעירא**. כשהגיעו השניים לתל-אביב נגשו לבית הקפה החביב עליהם – קפה כסית - ומצאו את היושבים בו עטופי תוגה וצער. כששאלו לפרש מצב הרוח סיפרו להם חבריהם שבאותו הלילה **הותקף אוטובוס במעלה העקרבים** ורבים נהרגו ונפצעו שם. בו בזמן נכנס לבית הקפה **משה שרת**, ששימש כראש ממשלה באותה תקופה, וביקש מהשניים לחבר שיר עליז כדי לעודד את רוחו של העם בשעה הקשה הזאת ולקראת פורים. יעקב אורלנד ומרדכי זעירא פרשו מיד לפינה ובו במקום כתבו ביחד ואף הלחינו את השיר הפותח במילים "אם גם ראשנו שח ועצב סובבנו". הם מפצירים במשתתפים שלא להתייאש ולהתלקח מן השמחה שבנו, ולזכור כי בכל איש בישראל קיים ניצוץ של נחמה. ובחלוף שבעים שנה - דומה שערב פורים תשפ"ד השיר אקטואלי מתמיד...

הי, הי
הבה ונתמלא
שמחה, שמחה כמלוא העין.

הי, הי
שירו עליה, עליה!
עלה ובער הנין!
עלה ובער הנין!
הי. הי....

עלה ובער פֶּאֶשׁ!
והדליקנו כֶּחַ
אָבוּי לְמִתְאַשׁ
הַלְלָהּ יֵשׁ לְשִׁמְחָה!

הי, הי
הַלְלָהּ וְגָאֵל
כָּל מִי, כָּל מִי שֶׁנִּשְׁמָה בּוֹ.
הי, הי
כָּל אִישׁ בְּיִשְׂרָאֵל
נִיצוּץ שֶׁל נְחֻמָּה בּוֹ!
נִיצוּץ שֶׁל נְחֻמָּה בּוֹ!

לסבתא רבתא יוכבד אלף
לסם חנון קסלר
ברכות כפולות ואכופלות
לכבוד בנות המצווה רונה ואיה
בנותיהן של לואר ואיא אשר.
רוה נחת, שמחה ובריאות!

לזכרה של חברתנו יהודית מוסנזון ז"ל

לחברתנו יהודית מוסנזון ז"ל נולדה השבוע חימשת ראשונה.

היא בת לעוז ולתרצה ברח"ד, נכדה לליעד ולמירי ברח"ד, נינה לאהרון ולתמר (בתה של יהודית ז"ל) ברח"ד. וכך כותב עוז, הנין של יהודית ז"ל:

לפני כעשרה חודשים, בכ"ד באייר תשפ"ג, כשבועיים לפני שהתחתנו, הלכה מאיתנו לעולמה סבתא יהודית האהובה.

סבתא יהודית היתה נצר לדור המתיישבים הראשונים בקיבוץ סעד, שבו חיה מגיל 14 ועד יומה האחרון. סבתא יהודית היתה אישה אופטימית ושמחה, כל חייה ראתה רק את הטוב שבכל דבר, למרות שעברה בהחלט אירועים לא פשוטים.

בתקופה זו, בה קיבוץ סעד נמצא תחת מתקפה, ולקראת סיום אחד עשר חודש לפטירתה חשבנו שמתאים לקרוא לחימשת הראשונה שלה על שמה: ♀ יהודית ♀.

על כרח"ד?

ואנו מוסיפים: מזל טוב למשפחת ברח"ד היקרה, ולכל המשפחה. זוכרים את חברתנו יהודית באהבה רבה.

מן הנצחה בתנועה

התנועה ואנחנו | קהילות מכילות

אחד הנושאים הרגישים והעדינים שמביאה עימה המלחמה היא המודעות המתרחבת לפגועי הנפש ומשפחותיהם. נושא זה היה קיים כל השנים, אך רבים מאיתנו נוטים לכסות ולהדחיק אותו לשולי סדר היום, בבחינת: "אם לא נראה, זה לא קורה, ובוודאי שלא אצלנו..."

הקורונה המחישה עד כמה הפגיעה בנפש היא מציאות קיימת שיש להתמודד עימה, והמלחמה הנוכחית מחזקת זאת אלף מונים.

בקהילותינו ידענו בעבר לשים בלב העשייה נושאים רגישים מסוג זה, כך הוקמו קייטנות איל"ן והבתים לחיים בקהילה בחצרותינו, ועליהם עד היום שמחתנו וגאוותנו.

השם שנתנו לכך בתוכנית העבודה התנועתית בקיבוץ הדתי, רשת הקהילות שלנו, הוא: **קהילה מכילה**.

מכוחה של רוח זו, חברנו לאחרונה לקואליציה הדתית של נפגעי הנפש, המובלת על ידי הרב יובל שרלו ויזמית בלתי נלאית, שמתמודדת בעצמה עם אתגר משפחתי, ורד אביעד מזומן.

על מנת להנכיח את הנושא ולתת לו מקום של חשיבות ומרכזיות לקראת פורים, הוביל אותנו עדי שגיא במבצע של משלוחי מנות למחלקות פסיכיאטריות ובתי החולים לחולי הנפש. היעד היה פשוט אך מאתגר בצורה בלתי רגילה: שלא יהיה חולה שלא יקבל / תקבל משלוח מנות אישי, שהתכולה תתאים לדרישות השונות של מחלקות האשפוז השונות. לא האמנו שהדבר בכוחנו, אך ההירתמות של קהילות הקיבוץ הדתי הייתה מרשימה והחיבורים שנוצרו מרגשים. בעת כתיבת שורות אלה המבצע בעיצומו, ומשמעות נוספת נוצקת לתוך צמד המלים "קהילה מכילה" אותן אנו מנסים להפוך מסיסמה למעשים.

תודה לכל המשתתפים והשותפים-

שרה צברון, מלכ"לית תנועת הקיבוץ הדתי

תרבות וותיקים במלון נבו – סיכום של תקופה בת חמישה חודשים

בימים הראשונים במלון, הרגשות היו מאד מבולבלים... תחושה של הלם וכאוס... ו...מה אנחנו בכלל עושים כאן? חלפו להם כמה ימים... ורותי לזר פנתה אלי שאצטרף אליה להוביל את תחום תרבות המבוגרים במלון. נעניתי ברצון, והרגשתי שזו הזדמנות בשבילי לעשייה משמעותית במצב הכל כך הזוי שניכפה עלינו בימי המלחמה והשהות במלון. במיוחד כשגם אני שייכת לקבוצת המבוגרים, ואוכל להעמיק את ההיכרות ולהיות שותפה, באופן חלקי, למתן מענים הולמים בתחום התרבות, בימים המורכבים שחווינו כולנו יחדיו. הגיעו אלינו אין ספור פניות של מתנדבים ממגוון של תחומים רבים. כך שעיקר עבודתנו הייתה למיין ולבחור את הטוב והנכון עבורנו. ולאט לאט בנינו ושיבצנו לויז' שבועי קבוע ו...עמוס. חברנו לפעילויות חינוכיות רבות באזור ים המלח: טיולים באזור בחסות המועצה האזורית ורשות הטבע והגנים, עם מדריכים מקצועיים ומנוסים. הרצאות מגוונות ומרתקות של אקדמיית ים המלח – שהוקמה במיוחד לטובת המפונים במלונות ים המלח. ועוד הרצאות בחסות החברה למתנ"סים מהאוניברסיטה העברית, עם מרצים בכירים וידועים, כמו פרופסור אביגדור שנאן, וגם הרצאות מרתקות מחברת "דרכים". בנוסף, זכינו לשמוע הרצאות ושיעורים קבועים מחברינו ששהו איתנו במלון, וזו הזדמנות להודות מכל הלב ובאופן אישי, לגילי על שיעורי התנ"ך המרתקים, לשרית על שיעורי פרשת השבוע "מתחילים מנחמה" ולהרצאות מרתקות מתחום הקולנוע, לרב ארי על שיעורי הבוקר הקבועים, ולאליהוא שמילא את מקומו מעת לעת. לרחל גינזברג על שיעורים בנושא "גמישות מחשבתית" ולאילנה טבת על שיעורים בסודוקו. לתרצה על חוג קבוע בקרמיקה, לקראל ולשרה פולק על שיעורי התעמלות מבוקשים ומותאמים למנעד הגילאים בקבוצה שלנו. ועוד תודה לשרה עברון, שלקראת סיום שהותנו במלון, פינתה לנו זמן והגיעה אלינו, למרות הלויז' העמוס שלה, והעבירה סדרה של שיעורים על משנתו של הרב זקס. (וממשיכה את הסדרה גם בסעד). ברצוני לציין שאהבתי במיוחד את הטיולים באזור חדש ולא מוכר, עם נופים בראשיתיים עוצרי נשימה, ומיצגים החבויים במערות, וחשיפה לאתרים ארכיאולוגיים מרשימים. זכיתי להעמיק את ההיכרות עם קבוצת החברים המבוגרים. התרשמתי מהסקרנות, מהחוכמה, מהידע הרחב, ובמיוחד מהכרת התודה והפירגון שקיבלתי בתקופה הזו. תודה מיוחדת לרותי לזר, על שיתוף הפעולה בחשיבה, בתכנון ובגיוון התכנים והתאמתם לקבוצה שלנו במלון. ומה הלאה? בכוונתי להמשיך לרכז את תרבות הוותיקים, ויחד עם רותי לחשוב, לבחון וללמוד כיצד נכון לפעול ולתת את המענים הנכונים לגיל השלישי והרביעי אצלנו בקיבוץ. אני מאחלת לכולנו ימים שקטים והתאקלמות מיטיבה לכל החברים כאן בסעד.

מיכל אחיטוב

לחברתנו היקרה ריקי זיו

ברכות חמות על זכייתך באות הצטיינות מטעם קופ"ח מכבי

על ניהול המרפאה במלון נבו ים המלח

- "הוקרה על תרומה משמעותית וחשובות אישית" -

ברכות ותודות! כולנו נהנינו עד מאד מן המרפאה היציבה והטובה שם.

המועדון לחבר חוגר לפעילות

אחרי תקופה ארוכה בה שימש המועדון בעיקר לצורכי ביטחון ניתן לחזור ולהשתמש בו ובחדר ההנצחה גם לאירועים פרטיים. את ההזמנות מבצעים דרך היומן בקהילנט (בבקשה זכרו לכתוב בהערות אם האירוע מוזמן עבור ועדה כלשהי, כדי שלא תחויבו בתקציב האישי).

• מחירון -

מחיר	השכרת המועדון
250 ₪	עד 6 שעות
400 ₪	יום שלם
450 ₪	שבת שלמה (שישי 14:00 עד מוצ"ש 22:00)

המחיר כולל:

פינת שתיה חמה – קפה, סוכר, תה, נס, כפיות וכוסות חם וקר חד"פ, חלב, מיחם ופלטות. שימוש בהגברה ובברקו (בתיאום עם דותן גולדנברג).

מחיר	השכרת חדר הנצחה
85 ₪	עד 6 שעות
120 ₪	יום שלם
200 ₪	שבת שלמה (שישי 14:00 עד מוצ"ש 22:00)

המחיר כולל:

פינת שתיה חמה – קפה, סוכר, תה, נס, כפיות וכוסות חם וקר חד"פ, מיחם. שימוש במסך הטלוויזיה.

ועוד כמה תזכורות:

- ניקיון - בסוף אירוע עם ארוחה יש לסדר ולשטוף אחריכם. בסוף מפגש ללא ארוחה יש לסדר ולטאטא. (גם באירועים פרטיים וגם באירועים של ועדות).
- סגירת אירוע - שימו לב **לדף הוראות** התלוי מעל הדלפק במועדון עם רשימת משימות שבעזרתה תוודאו שלא שכחתם כלום בסוף האירוע שלכם (כמו מיחם דולק).
- ביטולים - אם שריינתם יום לאירוע ואתם צריכים לבטל, בבקשה הודיעו לי בהקדם לטובת אנשים אחרים שרוצים את אותו התאריך וגם כדי שלא תחויבו לחינם.
- רעש - על פי החוק, באירועים שמתקיימים במועדון או בדשא של המועדון צריכים לשמור על שקט החל מהשעה 23:00.

שנוכה, בע"ה, להשתמש במבנה רק לשמחות. בשורות טובות.

מיכל ביאלי

משלחה של אנחת הקהילה

קהילה יקרה,

שלושה שבועות חלפו מאז התחלנו את החזרה לסעד, קרוב ל-80% מהקהילה שבה לסעד ונראה כי לאט ובשקט אנו מסתגלים לשגרה חדשה, מתכנסים איש ואישה לביתם, מתמקמים מחדש. כ-50 משפחות עדיין פזורות ברחבי הארץ וכאמור החזרה לסעד תהיה שלמה כשכל חברי וחברות הקהילה ישובו הביתה.

המרכז הקהילתי חזר להתנהל בסעד, בגנים נשמעים קולות הילדים, בחינוך החברתי במלוא המרץ חגגו את פורים, שיפוץ בית שקמה הסתיים ואנחנו נערכים לפתיחה מחודשת ולאט לאט (מהר מהר) נרקמת לה שגרת החיים מחדש. השבוע יחול חג הפורים, חג של שמחה וחגיגה. השנה בצל האובדן והשבר, כאשר 134 חטופים וחטופות עדיין בשבי בעזה, אלפים עקורים מבתיים, משפחות רבות המבכות את יקיריהם שנפלו בקרב וחיילנו הנמצאים בשדה הקרב, אנו נקרעים בין הכאב הגדול לבין המצווה להיות שמח. הצער והשמחה שלובים זה בזה והאחד אינו מבטל את השני. נדרשת מאיתנו תודעה מורכבת המאפשרת להחזיק בו זמנית את העצב והשמחה גם יחד. בתוך הכאב אנו זקוקים להשאיר מקום לשמחה, לתקווה, להודיה.

השנה נקיים את יריד פורים המסורתי בקבוצת יבנה (ששוב פתחה את שעריה בפנינו), סימן נוסף לכך שהחיים עוד לא חזרו למסלולם (וככל הנראה שייווצר מסלול חדש). ליריד צפויים להגיע מאות חברים ובני משק מכל רחבי הארץ ואני מאחלת לכולנו, למרות ועל אף המציאות הבלתי אפשרית שאנו נמצאים בה, חג שמח ככל שניתן.

סידור רכב

בחודשים האחרונים בהם שהינו מחוץ לסעד משפחות רבות שהשתמשו עד כה ברכבי סידור הרכב רכשו רכבים. ואכן, אנחנו רואים ירידה משמעותית בשימוש ברכבי סידור הרכב. לאור זאת נבצע התאמה במספר הרכבים העומדים לרשות סידור הרכב, ונשאיר 5 רכבים לשימוש הציבור (רכב 7 מקומות, סטיישן, ו-3 רכבים קטנים). נעקוב אחרי הנושא בשני הרבעונים הקרובים כדי לבחון אם תידרש התאמה נוספת.

תקציב הקיבוץ

אנו עמלים בימים אלו על הכנת תכנית ותקציב הקיבוץ (קהילה) לשנת 2024. האסיפה בנושא תתקיים ביום ראשון 31.3.24 כ"א אדר ב'. פרטים יפורסמו במהלך שבוע הבא.

אסיים הפעם בשירו של יהודה עמיחי – **אדם בחייל**

אָדָם צָרִיךְ לְשָׂנֵא וְלֵאֲהֹב בְּבֵת אַחַת,
בְּאוֹתָן עֵינַיִם לְבָכוֹת וּבְאוֹתָן עֵינַיִם לְצַחֵק
בְּאוֹתָן יָדַיִם לְזָרֵק אֲבָנִים
וּבְאוֹתָן יָדַיִם לְאַסֹּף אוֹתָן,
לְעֲשׂוֹת אֶהְבָּה בְּמִלְחָמָה וּמִלְחָמָה בְּאֶהְבָּה.

מברכת שבת שלום!

שלכם, ערן